

17 Απριλίου, 1995

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

HE.NI.PA ESTATES CO LTD,

Εφεσείοντες-Εναγόμενοι,

v.

CLUB DIDO GESMBH,

Εφεσίβλητων-Εναγόντων..

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9294).

5 Πολιτική Δικονομία — Ασφάλεια εξόδων Δ.65 θ.5 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας — Διάταγμα παραχώρησης ασφάλειας εξόδων — Όρος απόρριψης της αγωγής σε περίπτωση παράλειψης παραχώρησης τραπεζικής εγγύησης εντός συγκεκριμένης προθεσμίας — Παράλειψη — Λήψη νέων διαδικαστικών μέτρων — Επιπτώσεις στο θέμα της απόρριψης της αγωγής.

10 *Estoppel* — Έκδοση διατάγματος παραχώρησης ασφάλειας εξόδων εντός 10 ημερών, διαφορετικά η αγωγή απορρίπτεται — Πάροδος της προθεσμίας άπρακτης — Λήψη διάφορων δικονομικών μέτρων μετά την πάροδο της προθεσμίας — Εμποδίζει εκ των υστέρων ισχυρισμό ότι η αγωγή έχει απορριφθεί.

15 Οι εφεσείοντες-εναγόμενοι που είναι Κυπριακή εταιρεία, εξασφάλισαν εκ συμφώνου μετά των εφεσίβλητων-εναγόντων που είναι αλλοδαπή εταιρεία, διάταγμα ασφάλειας εξόδων, με όρο ότι οι τελευταίοι θα τους παραχωρούσαν τραπεζική εγγύηση £10.000,- εντός 10 ημερών. Το διάταγμα πρόβλεπε επίσης την απόρριψη της αγωγής εάν το ποσό δεν κατατίθετο εντός της προθεσμίας.

20 Επειδή οι εφεσίβλητοι - εναγόντες, δεν μπόρεσαν να δώσουν την εγγύηση στο χρονικό διάστημα που καθόριζε το διάταγμα, καταχώρισαν αίτηση με την οποία ζητούσαν παράταση χρόνου βάσει της Δ.65 θ.5 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας.

25 Ο δικηγόρος των εφεσείοντων - εναγομένων, έφερε ένσταση με το επιχείρημα ότι βάσει της εκ συμφώνου διαταγής του Δικαστηρίου

ου, η αγωγή δεν υπήρχε πλέον γιατί απορριφθηκε αυτομάτως στο τέλος του χρονικού διαστήματος που δόθηκε για την κατάθεση της ασφάλειας εξόδων. Εισηγήθηκε επίσης ότι η αίτηση για παράταση χρόνου, ήταν ανυπόστατη, αφού δεν υπήρχε εκκρεμούσα αγωγή.

5

Εν τω μεταξύ, μετά τη λήξη της προθεσμίας των 10 ημερών για την κατάθεση της εγγύησης, ο δικηγόρος των εφεσειόντων-εναγομένων πήρε πολλά και διάφορα διαδικαστικά διαβήματα τα οποία αντιμετώπισε ο δικηγόρος των εφεσιβλήτων-εναγόντων, δηλαδή ζήτησε με αιτήσεις περισσότερες και καλύτερες λεπτομέρειες καθώς και τη διαγραφή παραγράφων της έκθεσης απαιτήσεως. Εν συνεχεία, αφού συμβιβάστηκαν οι αιτήσεις, το Δικαστήριο όρισε για μεία και αργότερα για ακρόαση την αγωγή.

10

Αποφασίστηκε κατά πλειοψηφία των Δικαστών Κούρρη και Αρτεμίδη, ότι:

15

(1) Το ζητούμενο δεν ήταν η ερμηνεία και εφαρμογή του εκ συμφώνου διατάγματος, αλλά αν θα επετρέπετο στο δικηγόρο των εφεσειόντων - εναγομένων να προβάλει τον ισχυρισμό ότι βάσει αυτού, η αγωγή θεωρείται απορριφθείσα.

20

(2) Ο δικηγόρος των εφεσειόντων-εναγομένων, κωλύεται να προβάλει τέτοιο ισχυρισμό, γιατί ο τρόπος που ενήργησε και τα διαδικαστικά διαβήματα που έλαβε μετά την έκδοση του διατάγματος και τη λήξη της ημερομηνίας κατάθεσης της εγγύησης, δεν συνάδουν με τη θέση ότι η αγωγή είχε απορριφθεί αυτομάτως.

25

(3) Αποδοχή της εισήγησης του δικηγόρου των εφεσειόντων-εναγομένων, θα σήμαινε ότι αυτοί μπορούν να επιλέγουν το χρόνο υποβολής του ισχυρισμού περί ανυπαρξίας της αγωγής μετά την πάροδο της προθεσμίας παραχώρησης της ασφάλειας εξόδων, όποτε θέλουν, ακόμη και την τελευταία στιγμή κατά την ακρόαση πιθανής έφεσης στην αγωγή, πράγμα απαράδεκτο και άδικο.

30

(4) Οι Θεσμοί της Πολιτικής Δικονομίας, έχουν γίνει για να διευκολύνουν τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, γι' αυτό αναμένεται εύλογη χρήση τους προς αυτή την κατεύθυνση.

35

(5) Η Δ.60 θ.5, των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, σκοπό έχει να διασφαλίσει τον ημεδαπό από τυχόν υπέρ του έξοδα σε αντιδικία με αλλοδαπό και όχι να εμποδίζει ή αποτρέπει την έναρξη ή πρόωθηση της διαδικασίας στο Δικαστήριο.

40

Ο Δικαστής Χρυσοστομής με διϊστάμενη απόφασή του αποφάσισε, ότι:

5 (1) Το πρωτόδικο Δικαστήριο παρέλειψε να κατευθύνει τη σκέψη του και να δώσει τη σωστή ερμηνεία στο εκ συμφώνου διάταγμα παραχώρησης τραπεζικής εγγύησης.

10 (2) Το διάταγμα ήταν εντελώς αποσυνδεδεμένο από τη διακριτική ευχέρεια που δίδει στο Δικαστήριο η Δ.65 θ.5 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας και δεν ετίθετο θέμα άσκησης της για παράταση του χρόνου παραχώρησης της ασφάλειας εξόδων, τον οποίο καθόριζε το διάταγμα.

15 (3) Η αγωγή θεωρείται αυτοδικαίως απορριφθείσα μετά την άπρακτη πάροδο των 10 ημερών υπό της έκδοσης του διατάγματος.

20 (4) Κανένα από τα μετέπειτα διαβήματα που λήφθηκαν και από τις δύο πλευρές δεν μπορούν να αναβιώσουν την αγωγή, ούτε με την πρόταση του κωλύματος (estoppel) μπορούν να παράσχουν την κάλυψη ότι η αγωγή ευρίσκεται στη ζωή ή ότι ήταν έγκυρη.

Η έφεση απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία με έξοδα εις βάρος των εφεσείοντων.

25 Ανοφερόμενες υποθέσεις:

Addidas Sportschufabriken Adi Dassier Stiftung and Co. v. Krashias Shoe Factory Ltd (Αρ. 2) (1990) 1 Α.Α.Δ. 1087,

30 *Ζεμενίδου v. Ζεμενίδη (1992) 1(Α) Α.Α.Δ. 578.*

Έφεση.

35 Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρινακας που δόθηκε στις 28.9.94 (Αρ. Αγωγής 2398/92) με την οποία δόθηκε παράταση χρόνου κατάθεσης της εγγύησης για ασφάλεια εξόδων.

40 Α. Μαθηκολώνης, για τους Εφεσείοντες.

Μιχ. Κυπριανού μ. Μ. Κυρμίξη (δ/δα), για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Με την απόφαση που θα δώσει ο δικαστής Χρ.Αρτεμίδης συμφωνώ και εγώ. Ο Δικαστής Γ. Χρυσοστομής θα δώσει τη δική του διίστάμενη απόφαση.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Η εφεσείουσα είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης εγγεγραμμένη στην Κύπρο. Η εφεσίβλητη εταιρεία, που εδρεύει στην Αυστρία, ενήγαγε την εφεσείουσα στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας. Όπως αναμενόταν, η εφεσείουσα, εφαρμόζοντας τις πρόνοιες της Δ.60 θ.5, με αίτηση της στο Δικαστήριο ζήτησε ασφάλεια των εξόδων της. Η αίτηση συνεβιβάσθη και το Δικαστήριο εξέδωσε εκ συμφώνου διάταγμα που οι ουσιώδεις, για την παρούσα έφεση, όροι του, διελάμβαναν τα πιο κάτω:

(α) Όπως οι ενάγοντες καταθέσουν στο Δικαστήριο ως ασφάλεια δια έξοδα των εναγομένων το ποσό των £10.000 υπό μορφή τραπεζικής εγγυητικής επιστολής.

(β) Την απόρριψη της αγωγής εάν το κατά τα ανωτέρω οριζόμενο ποσό δεν κατατεθεί εντός 10 ημερών από σήμερα.

Για κάποιον λόγο, που δεν μας ενδιαφέρει εδώ, οι εφεσίβλητοι δεν μπόρεσαν να παράσχουν την εγγύηση μέσα στο χρονικό διάστημα που οριζόταν στο διάταγμα. Έτσι, με αίτησή τους στο Δικαστήριο ζήτησαν παράταση του χρόνου για να συμμορφωθούν με αυτό. Ο δικηγόρος όμως της εφεσείουσας έφερε ένσταση, με το επιχείρημα πως, βάσει της εκ συμφώνου διαταγής του Δικαστηρίου, η αγωγή δεν υπάρχει πλέον γιατί απορρίφθηκε αυτομάτως στο τέλος του χρονικού διαστήματος που παρασχέθηκε για την κατάθεση της ασφάλειας των εξόδων. Το διάταγμα εκδόθηκε στις 14.6.93 και επομένως η αγωγή απορρίφθηκε στις 24.6.93. Η αίτηση για παράταση χρόνου κατάθεσης της εγγύησης, συνεχίζει η εισήγηση του δικηγόρου της εφεσείουσας, εφόσον δεν υπήρχε εκκρεμούσα αγωγή, είναι ανυπόστατη.

Η επίδικη αίτηση ήταν αντικείμενο έντονης συζήτησης στο πρωτόδικο Δικαστήριο, και ακόμη εντονότερης ενώπιόν μας. Ο δικάσας δικαστής αποδέχτηκε την υπό έφεση αίτηση και εξέδωσε το διάταγμα παράτασης του χρόνου.

Η έφεση μας απασχόλησε για τρεις δικάσιμες. Έγινε ευρεία αναφορά στη λειτουργία της Δ.60, θ.5 και στη σχετική νομολογία. Το ζήτημα, κατά τη γνώμη μας, επιλύεται πάνω σ' ένα και μοναδικό νομικό σημείο, που επεσήμανε και το πρωτόδικο Δικαστήριο. Είναι τούτο: Η εφεσείουσα κωλύεται να προβάλλει τον

ισχυρισμό περί ανυπαρξίας, ως απορριφθείσας αυτομάτως της αγωγής, βάσει της εκ συμφώνου αποφάσεως του Δικαστηρίου. Είναι αναμφισβήτητο γεγονός πως μετά τη λήξη της προθεσμίας των 10 ημερών για την κατάθεση της εγγύησης, ο δικηγόρος της 5 εφεσείουσας πήρε πολλά και διάφορα βήματα στη διαδικασία, τα οποία και αντιμετώπισε ο δικηγόρος της εφεσίβλητης. Συγκεκριμένα, ο δικηγόρος της εφεσείουσας με επιστολή στο συνάδελφό του ζήτησε περισσότερες και καλύτερες λεπτομέρειες της εκθέσεως αιτήσεως. Ο δικηγόρος της εφεσίβλητης ανταποκρίθηκε 10 αλλά δεν ικανοποίησε το συνάδελφό του, που αποτάθηκε με αίτησή του στο Δικαστήριο. Η αίτηση τούτη συμβιβάστηκε, και ο δικηγόρος της εφεσίβλητης παρέσχε τις λεπτομέρειες που απαιτούσε ο δικηγόρος της εφεσείουσας. Την ίδια μέρα είχε καταχωριστεί και δεύτερη αίτηση από τον δικηγόρο της εφεσείουσας με 15 την οποία ζητούσε τη διαγραφή ορισμένων παραγράφων από την έκθεση αιτήσεως. Και αυτή η αίτηση συμβιβάστηκε προς ικανοποίηση της αιτήσεως του δικηγόρου της εφεσείουσας. Οι αιτήσεις αυτές ορίστηκαν για μνεία μερικές φορές και οι δικηγόροι εμφανίστηκαν στη γνωστή αυτή διαδικασία για τη διευθέτησή 20 τους. Το Δικαστήριο όρισε πρώτα για μνεία την αγωγή και μετά για ακρόαση, σε δύο συνεχείς ημέρες, μέσα στο Μάη. Ο δικηγόρος της εφεσείουσας όταν καταχώρισε την έκθεση υπερασπίσεως, ήγειρε σ' αυτή το ζήτημα της ανυπαρξίας της αγωγής.

25 Με βάση τα παραπάνω γεγονότα είναι η άποψή μας πως το ζητούμενο δεν είναι η ερμηνεία και εφαρμογή του εκ συμφώνου διατάγματος του Δικαστηρίου, αλλά αν θα επιτραπεί στο δικηγόρο της εφεσείουσας να προβάλλει τον ισχυρισμό πως, βάσει αυτού, η αγωγή θεωρείται απορριφθείσα. Η απάντησή μας στο 30 ερώτημα είναι αρνητική. Ο δικηγόρος της εφεσείουσας κωλύεται να προβάλλει τέτοιο ισχυρισμό γιατί ο τρόπος που ενήργησε μετά την έκδοση του διατάγματος, και τη λήξη της ημερομηνίας κατάθεσης της εγγύησης, δεν συνάδει με τη θέση που υιοθετεί τώρα. Πρόσθετα, ο δικηγόρος της εφεσίβλητης λειτούργησε και καθόρισε τη θέση των πελατών του ενώπιον του Δικαστηρίου ανάλογα με τα βήματα που ελάμβανε ο δικηγόρος της 35 εφεσείουσας. Αν γινόταν δεκτή η εισήγηση του δικηγόρου της εφεσείουσας θα σήμαινε πως αυτός μπορεί να επιλέγει το χρόνο υποβολής του ισχυρισμού του όποτε θέλει, ακόμη και την τελευταία στιγμή κατά την ακρόαση πιθανής έφεσης στην αγωγή. Κά- 40 τι τέτοιο θα ήταν βέβαια απαράδεκτο και άδικο. ¹⁰⁰

Η έφεση επομένως απορρίπτεται, με έξοδα εις βάρος της εφεσείουσας εταιρείας. Τελειώνοντας, θα παρατηρούσαμε τα εξής:

Οι θεσμοί έχουν γίνει για να διευκολύνουν τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου. Γι' αυτό και αναμένεται να γίνεται εύλογη χρήση τους προς αυτή την κατεύθυνση. Ειδικότερα, η Δ.60 θ.5 διασφαλίζει τα έξοδα που μπορεί να υποστεί ημεδαπός από αγωγή διάδικου που κατοικεί μόνιμα στο εξωτερικό. Σκοπός της δεν είναι να εμποδιστεί ή να αποτραπεί η έναρξη ή προώθηση της διαδικασίας στο Δικαστήριο. 5

Είναι επιθυμητό επίσης να λαμβάνεται υπόψη και η ευχέρεια που δίδουν οι Νόμοι και Κανονισμοί στο Δικαστήριο, όταν ζητείται από αυτό αποφάσεις και διατάγματα εκ συμφώνου, που εκδίδουν βέβαια τα Δικαστήρια μετά από αίτημα των διαδίκων. 10

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Στην αγωγή αρ. 2398/92 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας, η εφεσείουσα-εναγόμενη εταιρεία, από τη Λάρνακα, καταχώρησε αίτηση βασιζόμενη στη Δ.60, θ.5, των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και ζήτησε την παροχή εγγυητικής επιστολής για ασφάλεια των εξόδων της από μέρους της εφεσίβλητης-ενάγουσας εταιρείας, από την Αυστρία. 15

Στις 14.6.93 το πρωτόδικο Δικαστήριο εξέδωσε το ακόλουθο διάταγμα: 20

"..... 25

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΕΚ ΣΥΜΦΩΝΟΥ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ

Α) Όπως οι ενάγοντες καταβάλουν εις το Δικαστήριο ως ασφάλεια δι' έξοδα των εναγομένων το ποσό των ΛΚ.10,000.- υπό μορφήν τραπεζικής εγγυητικής επιστολής. 30

Β) Την αναστολή πάσης διαδικασίας μέχρι της καταθέσεως του κατά τα ανωτέρω ποσού δια ασφάλεια εξόδων. 35

Γ) Την απόρριψιν της αγωγής εάν το κατά τα ανωτέρω οριζόμενον ποσόν δεν κατατεθεί εντός 10 ημερών από σήμερα.

Δ) Τα έξοδα επιφυλάσσονται." 40

Η τραπεζική εγγυητική επιστολή δεν κατατέθηκε στο Δικαστήριο εντός της τακτής προθεσμίας των 10 ημερών, ενώ 11 μήνες αργότερα η εφεσίβλητη καταχώρησε αίτηση και ζητούσε δυνάμει της Δ.57 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, εκ των υστέρων παρά-

5 ταση χρόνου, μέχρι τις 29.6.93, για να καλύψει την καταχώρηση της εγγυητικής επιστολής που καταχωρήθηκε τρεις μέρες αργότερα από την τακτική προθεσμία. Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι η πλευρά της εφεσείουσας αμφισβητεί ότι το περιεχόμενο της εγγυητικής επιστολής καλύπτει τους όρους της εγγύησης.

10 Το πρωτόδικο Δικαστήριο βασιζόμενο στις πρόνοιες της Δ.60 θ.5, συμπέρανε ότι στις περιπτώσεις που δε δίδεται η εγγύηση εντός του χρόνου που ορίζεται, το Δικαστήριο "δύναται" να απορρίψει την αγωγή και ότι η αγωγή δεν απορρίπτεται αυτόματα, έστω και αν έχει παρέλθει ο χρόνος που ορίστηκε.

Η Δ.60, θ.5 αναφέρει:

15 "Where the Court orders security for costs to be given it may stay the proceedings in the action until such security is given, and in the event of the security not being given within the time appointed may dismiss the action."

20 Δίδοντας την πιο πάνω ερμηνεία, το πρωτόδικο Δικαστήριο προχώρησε και σχολίασε ότι μια τέτοια ερμηνεία σινάδει όχι μόνο με την τακτική του Δικαστηρίου, αλλά και με την παραδοσιακή αντιμετώπιση εκ μέρους του Δικαστηρίου πρόνοιας για χρονικά πλαίσια που θεωρείται παράτυπη, η οποία μπορεί να διορθωθεί.

25 Πέραν τούτου, το πρωτόδικο Δικαστήριο τεμηρώνοντας τη θέση του, υιοθέτησε από την αγγλική απόφαση στην *Collinson v. Jeffery* [1986] 65 LJ 375, που αναφέρθηκε από το δικηγόρο της εφεσείβλητης, το ακόλουθο απόσπασμα που αναφέρεται στη σελίδα 376:

30 "... To my mind, the action is not dead. In order to effect its death the final stroke of an application to dismiss is required, and that has not yet been made. The difficulty arises from certain cases which are cited to show that I cannot now make the order asked for. All these cases are concerned with dismissal for want of prosecution. The practice, as I have always understood it, is that

35 an order to dismiss for want of prosecution is final and peremptory. The form of order is that the applicant is to take certain steps within a certain time, and in default thereof it is ordered that the action do stand dismissed, so that if the steps are

40 not taken an end is put to the litigation. The only question in such cases is whether the plaintiff or defendant, as the case may be, is to have a further opportunity of contesting his rights, and the Court concludes that sufficient time has been given. That practice has never been applied to a case of payment of money into Court

in a redemption action. This is an ordinary form of order in a foreclosure or redemption action, and there is no difficulty in such a case in dealing with the action after the time fixed for payment. The practice has always been to make a further application to dismiss after the lapse of the time fixed, and until that has been done the action is not treated as dead."

5

Τέλος, το πρωτόδικο Δικαστήριο κατάληξε ως ακολούθως στις σελ. 8 και 9 της απόφασης:

10

"Δεν βλέπω οποιαδήποτε δυσκολία για το Δικαστήριο να δώσει παράταση χρόνου ακόμα και μετά τη λήξη της προθεσμίας, σημειώνω δε στην παρούσα περίπτωση, πέραν των όσων έχω ήδη αναφέρει, ότι όντως όπως υποστήριξε ο κ. Κυπριανού οι εναγόμενοι στην παρούσα υπόθεση από της λήξεως του χρόνου με την κατάθεση της εγγυητικής επιστολής έχουν λάβει πάμπολλα νέα βήματα στη διαδικασία με βάση τα οποία μπορεί να θεωρηθεί ότι έχουν εγκαταλείψει το δικαίωμά τους να ενστούν στην εκπρόθεσμη καταχώρηση της εφόσον αυτά είναι ασυμβίβαστα με τη θέση τους ότι η αγωγή έχει ήδη απορριφθεί. Θεωρώ ότι εφόσον η μη συμμόρφωση με το χρονικό πλαίσιο της κατάθεσης της εγγυητικής αφορά παρατυπία και όχι παράβαση ουσίας, το Δικαστήριο όχι μόνο έχει δικαιοδοσία να δώσει παράταση αλλά και η παρούσα αποτελεί πρόπουσα περίπτωση ασκήσεως της εν λόγω δικαιοδοσίας και εγκρίνεται η αίτηση των εναγόντων όσον αφορά το μέρος (Α) αυτής."

15

20

25

Οι ευπαιδευτοί δικηγόροι των διαδίκων αγόρευσαν επί μακρόν πάνω στα θέματα που εγέρθησαν και έκαμαν ευρεία αναφορά στη νομολογία. Η βασική θέση του δικηγόρου της εφεσείουσας, τόσο πρωτόδικα όσο και ενώπιον μας, ήταν πως η αγωγή απορρίφθηκε αυτόματα μετά την άπρακτη παρέλευση της τακτής περιόδου των 10 ημερών που ορίστηκε για την καταχώρηση της τραπεζικής εγγυητικής επιστολής και κατά συνέπεια η αίτηση για παράταση χρόνου ήταν ανυπόστατη.

30

35

Ο δικηγόρος της εφεσίβλητης υποστήριξε την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου και αναφέρθηκε και πάλι στην *Collinson v. Jeffery* (ανωτέρω). Επίσης εισηγήθηκε πως η εφεσείουσα εγκατέλειψε το δικαίωμα της να ενστεί στην εκπρόθεσμη καταχώρηση με τα πάμπολλα νέα διαβήματα που πήρε στη διαδικασία μετά τη λήξη της τακτής προθεσμίας των δέκα ημερών.

40

Κατά τη γνώμη μου η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να

ανατραπεί. Παρόλο που δεν αμφισβητώ την ερμηνεία του πρωτόδικου Δικαστηρίου όσον αφορά τις πρόνοιες της Δ.60 θ.5, εντούτοις το Δικαστήριο βασιζόμενο στις πρόνοιες της Διάταξης αυτής, παράλειψε να κατευθύνει τη σκέψη του και να δώσει τη σωστή ερμηνεία στο διάταγμα της 14.6.93, το οποίο είναι εντελώς αποσυνδεδεμένο από τη διακριτική ευχέρεια απόρριψης της αγωγής που δίδουν οι πρόνοιες της Δ.60 θ.5. Στην υπό κρίση υπόθεση δεν ετίθετο θέμα άσκησης διακριτικής ευχέρειας, όπως το Δικαστήριο έπραξε. Τουναντίον εκείνο που διέπει την υπό κρίση υπόθεση είναι το διάταγμα της 14.6.93, το οποίο με τρόπο σαφή και κατηγορηματικό διάταξε, μεταξύ άλλων, την απόρριψη της αγωγής εάν η τραπεζική επιστολή για ασφάλεια των εξόδων της εφεσείουσας δεν κατατίθετο εντός 10 ημερών από τις 14.6.93. Το διάταγμα όπως είναι διατυπωμένο διατάσσει την απόρριψη της αγωγής υπό τον προαναφερθέντα όρο και η αγωγή δεν μπορεί παρά να θεωρείται απορριφθείσα αυτεπάγγελτα, αφού παρήλθε άπρακτος ο χρόνος και δεν καταχωρήθηκε η εγγύηση. Αν υπήρχαν περιθώρια άσκησης διακριτικής ευχέρειας σε περίπτωση μη έγκαιρης καταχώρησης της εγγύησης, σύμφωνα με τις πρόνοιες της Δ.60, θ.5, δεν υπήρχε λόγος να διαταχθεί η απόρριψη της αγωγής σ' εκείνο το στάδιο που διετάχθη. Ήταν αρκετό να καθοριστεί η προθεσμία καταχώρησης της εγγύησης.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε αναμφίβολα δικαιοδοσία να εκδώσει το διάταγμα της 14.6.93, που με τη φρασεολογία του υποδηλοί μια πιο δραστηκή θέση από αυτή που καθορίζει η Δ.60 θ.5, την οποία εν πάση περιπτώσει το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν ακολούθησε.

Η άποψή μου αυτή ενισχύεται ακόμα και από την υπόθεση *Collinson v. Jeffery*, όπου στη σελ. 376 αναφέρονται τα ακόλουθα:

"... The practice has always been to make a further application to dismiss after the lapse of the time fixed, and until that has been done the action is not treated as dead. There is a form of order sometimes made which might have been made in this case, where the Court thinks that severe terms should be imposed. The order is that after a certain time the action is "to stand dismissed without further order". These words were not used here. I think, therefore, the action is only moribund."

Πέραν της αγγλικής πρακτικής έχουμε και δική μας νομολογία πάνω στο θέμα αυτό. Στην *Addidas Ltd v. Krashias* (1990) 1 Α.Α.Δ. 1087, αναφέρονται τα ακόλουθα στη σελ. 1090:

"...Βάσει των προνοιών της Δ.60, θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, παρέχεται διακριτική ευχέρεια το Δικαστήριο να διατάξει, κατά το χρόνο έκδοσης της διαταγής για την ασφάλεια των εξόδων, την απόρριψη της αγωγής σε περίπτωση μη συμμόρφωσης. Αυτό έγινε μάλιστα σ' αυτή την υπόθεση με την έγκριση των μερών. Συνεπώς, η παράλειψη των εφεσειόντων να συμμορφωθούν με τη διαταγή της 14.5.90, επέφερε και την έκπτωση της έφεσης, η οποία κρίνεται ως απορριφθείσα."

(Επίσης βλέπε *Ζεμενίδου Άννα v. Ευριπίδη Φ. Ζεμενίδη* (1992) 1(A) 10 Α.Α.Δ. 578).

Κατά συνέπεια η αγωγή μετά την άπρακτη παρέλευση των 10 ημερών από τις 14.6.93, θεωρείται, σύμφωνα με το διάταγμα της 14.10.93, αυτοδικαίως απορριφθείσα και κανένα από τα μετέπειτα διαβήματα που λήφθηκαν και από τις δύο πλευρές, δεν μπορούν να την αναβιώσουν, ούτε να προσφέρουν οποιαδήποτε ερμηνεία στο διάταγμα της 14.6.93, αλλά και ούτε μπορούν με την πρόταση του κωλύματος (estoppel) να παράσχουν την κάλυψη ότι η αγωγή εξακολουθεί να βρίσκεται στη ζωή ή ότι τα διαβήματα αυτά ήσαν έγκυρα. Όλα τα διαβήματα που λήφθηκαν μετά την απόρριψη της αγωγής ήταν θνησιγενή, όπως θνησιγενής ήταν και η υπό κρίση αίτηση. Για να επιτευχθεί η επαναφορά, ή η αναβίωση ή η ενεργοποίηση της αγωγής χρειαζόταν ειδική προς τούτο δικαστική πράξη, που δεν έγινε, και η συμπεριφορά των διαδίκων ή ενός από αυτούς, δεν μπορεί από μόνη της να παράσχει το αναγκαίο υπόβαθρο για να θεωρηθεί μια απορριφθείσα από το Δικαστήριο αγωγή ότι εξακολουθεί να βρίσκεται στη ζωή. Η αγωγή έπαυσε να υπάρχει και οποιοδήποτε μεταγενέστερο διάταγμα που λήφθηκε, συμπεριλαμβανομένου και του προσβαλλόμενου διατάγματος, δεν μπορεί κάτω από οποιοδήποτε πρόσχημα να θεωρηθεί έγκυρο, γιατί στερείται του αναγκαίου υποβάθρου που είναι η ύπαρξη αγωγής.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα εις βάρος της εφεσίβλητης και το διάταγμα ημερ. 14.6.93 ανατρέπεται σαν άκυρο.

Η έφεση απορρίπτεται κατά πλειοψηφία με έξοδα εις βάρος των εφεσειόντων.